

Arrest

nr. 171 698 van 12 juli 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 12 november 2015 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 oktober 2015, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissingen van 5 oktober 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partijen en van attaché B. BEULS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 2 april 2010 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 23 juli 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag ongegrond wordt verklaard. Tegen deze beslissing dienen verzoekers een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die bij arrest nr. 116 149 van 19 december 2013 het beroep verwerpt.

Op 26 februari 2014 dienen verzoekers wederom een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 14 maart 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 26 mei 2013 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 2 augustus 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Tegen deze beslissing dienen verzoekers een annulatieberoep in bij de Raad die bij arrest nr. 117 028 van 16 januari 2014 het beroep verwerpt.

Op 4 juni 2015 dienen verzoekers wederom een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 5 oktober 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekers ter kennis gebracht op 13 oktober 2015. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 04.06.2015 werd ingediend door:

S., O. (R.R.: ...) geboren te Khasavyurt op (...)1964

+ echtgenote: S., Z. (R.R.: ...) geboren te Pokrovskoye op (...)1972

+ 3 minderjarige kinderen:

S., I., geboren op (...)1999

S., I., geboren op (...)2000

S., Z., geboren op (...)2003

allen van nationaliteit: Russische Federatie adres. (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen vroegen op 27.10.2009 een eerste maal asiel aan in België. Deze asielpcedure werd op 24.02.2012 afgesloten met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 08.04.2014 vroegen betrokkenen een tweede maal asiel aan.

Deze asielaanvraag werd op 30.04.2014 niet in overweging genomen door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen. Betrokkenen dienden tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, doch deze verwierp het beroep op 19.08.2015 waardoor deze asielpcedure werd afgesloten.

De duur van de procedures - namelijk iets minder dan 2 jaar en 4 maanden voor de eerste asielpcedure en iets minder dan 1 jaar en 5 maanden voor de tweede — was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkenen verwijzen in hun aanvraag art. 9bis naar 'de Oekraïense autoriteiten' en halen verder aan dat 'Zafira is dus nooit schoolgaand geweest in Oekraïne (...)'. Echter, er dient opgemerkt te worden dat de verwijzing naar Oekraïne hier helemaal niet ter zake doet aangezien betrokkenen de Russische nationaliteit hebben wat wordt aangetoond door de voorgelegde paspoorten. Bovendien hebben zij zelf tijdens hun asielpcedures steeds verklaard van Russische nationaliteit te zijn.

Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Wat betreft het feit dat hun twee oudste kinderen, Imam en Imran, slechts in Polen schoolgaand zijn geweest en dat hun jongste kind, Zarifa, enkel in België onderwijs heeft genoten; betrokkenen verklaren niet waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor hen zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit problemen hebben ondervonden met de Belgische autoriteiten sinds hun aankomst op Belgisch grondgebied dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige aangehaalde elementen (dat betrokkenen Franse lessen hebben gevolgd, dat zij werkwillig zijn, dat de heer S. gewerkt heeft als vrijwilliger en zich ingeschreven heeft als werkzoekende en dat mevrouw S. lessen gevolgd heeft in alfabetisering) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980."

Op 5 oktober 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris tevens de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekers ter kennis gebracht op 13 oktober 2015. Dit zijn de tweede en derde beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

Voor verzoeker:

"REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

*O Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:
Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort."*

Voor verzoekster:

"REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

*O Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:
Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum."*

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste middel voeren verzoekers de schending aan van het *"beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht)"*, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van het middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

“Aan de materiële motiveringsplicht is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Verzoekers menen dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat:

- de verschillende ingeroepen elementen van verregaande integratie geen buitengewone omstandigheid vormen die zou kunnen verantwoorden dat de aanvraag in België wordt ingediend.*
- de duur van de asielprocedures (2 jaar en 4 maand, 1 jaar en 5 maand) niet als onredelijk lang beschouwd kan worden.*
- de criteria van de instructie van 2009 zijn niet meer van toepassing*
- het feit dat de kinderen naar school gaan en de verregaande integratie kan niet als buitengewone omstandigheid ingeroepen worden*
- ook de overige elementen niet kunnen aanvaard worden*

Dat gemotiveerd werd dat de aanvraag art. 9 BIS VW in het land van herkomst kan ingediend worden.

Daarnaast wordt gesteld dat er gesteld dat de overige elementen die worden aangebracht niet kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Dat in alle redelijkheid dient aangenomen te worden dat er wel degelijk mogelijkheid is voor verzoekers om de aanvraag art. 9 BIS VW in België in te dienen, en als verwerende partij dezelfde criteria hanteert in dit dossier als zij hanteert in andere dossiers bij een beoordeling ten gronde, dan dient vastgesteld dat verzoekers voldoen aan de voorwaarden voor regularisatie van personen met langdurige procedure, weze een gezamenlijke duur van de procedures asiel van drie jaar en 9 maanden met schoolgaande kinderen ten laste, of nog, aan de voorwaarden voor regularisatie voor families met minderjarige kinderen, weze een verblijfsduur van meer dan 5 jaar, een asielaanvraag van meer dan één jaar en minderjarige kinderen die schoolgaand zijn.

Dat destijds door de bevoegde minister is gesteld geworden dat voor personen die voldoen aan de criteria ten gronde, hun aanvraag hoe dan ook zou behandeld worden en dus niet zomaar al te formalistisch zou verworpen worden wegens beweerde onontvankelijkheid.

Dat de hier bestreden beslissing manifest ingaat tegen deze nochtans publiekelijk en herhaalde uittalingen van de bevoegde Minister/Staatssecretaris en de bestreden beslissing door hier volledig tegenin te gaan, verzoekers totaal verschalkt in de verwachtingen die zij nochtans mochten hebben op basis van deze uittalingen en de relatie burger – overheid.

De redenen die door verzoekers werden aangehaald als sterke sociale binding met België en verregaande integratie werden dan ook nooit afdoende beantwoord en de bestreden beslissing is in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet in de mate waarin hiermede geen rekening wordt gehouden.

Deze argumentatie is manifest in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet waar zij in gene mate overgaat tot een onderzoek ten gronde.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

In de bestreden beslissing wordt vele jaren verblijf, in casu meer dan 6 jaar, de lange tijd van de asielprocedure (in totaal 3 jaar en 9 maanden) en de ondertussen gerealiseerde integratie zowel van verzoekers als hun kinderen, zomaar aan de kant geschoven hetgeen totaal onredelijk is.

Dat dient vastgesteld te worden dat art. 9 BIS VW hier op een al te stringente manier wordt toegepast, die de grenzen van de redelijkheid op manifeste wijze overschrijdt.

Dat in de bestreden beslissing alle redelijkheid zoek is, minstens er geen of onvoldoende draagkrachtige motivering aan de orde is voor een dergelijk stringente toepassing van dit artikel.

Dat er dient vastgesteld te worden dat de ratio legis van art. 9 BIS VW erin bestond aan bepaalde mensen wegens humanitaire redenen, verblijfsrecht toe te kennen.

Dat in de instructie van 2009, dewelke vernietigd is op basis van formele redenen, een aantal criteria werden vooropgesteld die algemeen als norm voor redelijkheid werden aanvaard.

Dat dient vastgesteld dat er thans sprake is van een verblijf van 6 jaar, waarvan er steeds procedure bezig was en waarbij betrokkenen telkens gebruik maakten van de tijd om zich te integreren, terwijl destijds een verblijfsduur van vijf jaar als redelijke grens werd aangenomen voor regularisatie al dan niet, mits het ging om een familie met minderjarige kinderen die schoollopen en er asiel was aangevraagd geworden.

Dat dient vastgesteld dat verzoekers ruimschoots aan deze voorwaarden voldoen maar toch een negatieve beslissing ontvingen.

Dat bovendien destijds een maximumduurtijd van de asielprocedure van 1 jaar dan wel 3 jaar al naargelang het criterium als redelijk werd beschouwd.

Dat het duidelijk is dat indien personen hier 6 jaar zonder enig probleem verblijven, met minderjarige kinderen, en goed geïntegreerd zijn, en in die tijd gedurende ongeveer 3 jaar en 9 maanden op een beslissing inzake hun ingediende asielaanvraag dienden te wachten, geen regularisatie kunnen bekomen wegens humanitaire redenen, alsdan er duidelijk sprake is van een al te ruime uitholling van het toepassingsgebied van art. 9 BIS VW.

Dat in tegenstelling tot hetgeen in de bestreden beslissing wordt gesteld, dient aangenomen te worden dat een verblijfsduur van 6 jaar met verregaande integratie en een asielprocedure van 3 jaar en 9 maanden wel degelijk als humanitaire reden kan aangenomen worden binnen de grenzen van de redelijkheid.”

2.2 Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient te worden vastgesteld dat de verzoekers nalaten uiteen te zetten op welke wijze deze rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden. Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State moet echter onder ‘middel’ worden begrepen, de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972). Het eerste middel is in deze mate dan ook onontvankelijk.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Er dient evenwel op te worden gewezen dat het bij de beoordeling van de materiële motivering niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de bepaling waarop de bestreden beslissing steunt, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoekers eveneens de schending aanvoeren.

Voormeld artikel 9bis luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of aan diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.(...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van voornoemd artikel 9bis houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris c.q. de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of haar aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. De verzoekers hebben in hun aanvraag om machtiging tot verblijf van 4 juni 2015 het volgende uiteengezet:

- dat zij op het ogenblik van het indienen van hun aanvraag om machtiging tot verblijf nog betrokken waren in een asielprocedure.

Verder zetten verzoekers hun redenen ten gronde uiteen.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekers hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in het land van oorsprong hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen. De gemachtigde geeft in de bestreden beslissing hieromtrent volgende motieven op:

"Betrokkenen vroegen op 27.10.2009 een eerste maal asiel aan in België. Deze asielprocedure werd op 24.02.2012 afgesloten met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 08.04.2014 vroegen betrokkenen een tweede maal asiel aan.

Deze asielaanvraag werd op 30.04.2014 niet in overweging genomen door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen. Betrokkenen dienden tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, doch deze verwierp het beroep op 19.08.2015 waardoor deze asielprocedure werd afgesloten.

De duur van de procedures - namelijk iets minder dan 2 jaar en 4 maanden voor de eerste asielprocedure en iets minder dan 1 jaar en 5 maanden voor de tweede — was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkenen verwijzen in hun aanvraag art. 9bis naar 'de Oekraïense autoriteiten' en halen verder aan dat 'Zafira is dus nooit schoolgaand geweest in Oekraïne (...)'. Echter, er dient opgemerkt te worden dat de verwijzing naar Oekraïne hier helemaal niet ter zake doet aangezien betrokkenen de Russische nationaliteit hebben wat wordt aangetoond door de voorgelegde paspoorten. Bovendien hebben zij zelf tijdens hun asielprocedures steeds verklaard van Russische nationaliteit te zijn.

Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Wat betreft het feit dat hun twee oudste kinderen, Imam en Imran, slechts in Polen schoolgaand zijn geweest en dat hun jongste kind, Zarifa, enkel in België onderwijs heeft genoten; betrokkenen verklaren niet waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor hen zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit problemen hebben ondervonden met de Belgische autoriteiten sinds hun aankomst op Belgisch grondgebied dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige aangehaalde elementen (dat betrokkenen Franse lessen hebben gevolgd, dat zij werkwillig zijn, dat de heer S. gewerkt heeft als vrijwilliger en zich ingeschreven heeft als werkzoekende en dat mevrouw S. lessen gevolgd heeft in alfabetisering) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980."

De verzoekers menen dat in alle redelijkheid dient aangenomen te worden dat er wel degelijk mogelijkheid is voor hen om de aanvraag in België in te dienen, en dat als de gemachtigde dezelfde criteria hanteert in dit dossier als hij hanteert in andere dossiers bij een beoordeling ten gronde, dan dient vastgesteld te worden dat zij voldoen aan de voorwaarden voor regularisatie van personen met langdurige procedure, weze een gezamenlijke duur van de procedures asiel van drie jaar en 9 maanden met schoolgaande kinderen ten laste, of nog een verblijfsduur van meer dan 5 jaar, een asielaanvraag van meer dan één jaar en minderjarige kinderen die schoolgaand zijn.

De Raad wijst erop dat in de bestreden beslissing duidelijk uiteengezet wordt waarom de gemachtigde meent dat geen buitengewone omstandigheden voorliggen die het indienen van de aanvraag in België kunnen rechtvaardigen. Door louter te stellen dat er wel degelijk mogelijkheid is dit wel te doen, doen de verzoekers geen afbreuk aan de in de bestreden beslissing opgenomen motivering. Daar waar de verzoekers verwijzen naar criteria die gehanteerd worden bij een beoordeling ten gronde, benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing geen betrekking heeft op een beoordeling ten gronde, maar een beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag uitmaakt. Naast de vaststelling dat de verzoekers zich beperken tot een loutere bewering daar waar zij insinueren dat de gemachtigde in hun dossier andere criteria zou hanteren dan in andere dossiers en gelet op het feit dat de wet nergens in inhoudelijke criteria of voorwaarden van regularisatie voorziet, dient te worden vastgesteld dat de verzoekers *in casu* hoe dan ook niet dienstig kunnen verwijzen naar enige voorwaarden van regularisatie met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag.

Verder stellen de verzoekers dat niet afdoende geantwoord werd op de redenen door hen aangehaald als sterke sociale binding met België en verregaande integratie en dat de bestreden beslissing daardoor in strijd is met artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De verzoekers menen dat de geboden argumentatie manifest in strijd is met voormeld artikel 9bis waar de gemachtigde in gene mate overgaat tot een onderzoek ten gronde. Ten slotte betogen zij dat in de bestreden beslissing de meer dan zes jaar verblijf en integratie zomaar aan de kant geschoven worden, hetgeen totaal onredelijk is.

De Raad stelt vast dat wel degelijk rekening gehouden werd met en gemotiveerd omtrent de door de verzoekers aangehaalde banden met België en de elementen van verblijf en integratie. Enerzijds wordt gesteld dat het verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat de verzoekers bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten, dat de duur van de procedure niet onredelijk lang was en dat het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, aan de verzoekers *ipso facto* geen recht op verblijf geeft. Verder wordt uitdrukkelijk gesteld dat het feit dat de verzoekers Franse lessen hebben gevolgd, werkwillig zijn, dat hij als vrijwilliger heeft gewerkt en zich ingeschreven heeft als werkzoekende en dat zij lessen in alfabetisering heeft gevolgd niet verantwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2 van de vreemdelingenwet. Ook de scholing van de kinderen kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar zij niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden.

Het loutere feit dat de verzoekers het hiermee niet eens zijn, leidt niet tot de onwettigheid van deze motivering. De verzoekers maken niet concreet aannemelijk dat het in hun geval kennelijk onredelijk zou zijn om de elementen van integratie niet te beoordelen in het kader van de ontvankelijkheid van de aanvraag, dit is de vraag of er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn die het de verzoekers verhinderen om de aanvraag vanuit het buitenland in te dienen. Gezien de gemachtigde heeft geoordeeld dat *in casu* geen buitengewone omstandigheden voorliggen, diende en kon hij ook niet overgaan tot een onderzoek ten gronde.

Waar de verzoekers tot slot verwijzen naar de criteria van de instructie van 19 juli 2009, moet worden gewezen op het volgende:

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198.769 van 9 december 2009 omdat ze *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*. Waar de verzoekers er zich over beklagen dat zij niet de toepassing krijgen van de criteria van de instructie van 19 juli 2009, dient de Raad op te merken dat hij niet kan toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd of vrijstelling verleend wordt van wettelijk vereiste voorwaarden. Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de bedoelde instructies. Hieruit kan geen rechtsmiddel geput worden om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012, nrs. 219.608, 220.181 en 220.182; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745).

In zoverre de verzoekers, op de criteria van de instructie van 19 juli 2009 verder bouwende, stellen dat een verblijfsduur van zes jaar met verregaande integratie en met minderjarige schoolgaande kinderen wel degelijk als humanitaire reden kan worden aangenomen binnen de grenzen van de redelijkheid, blijft de vaststelling dat de Raad van State heeft vastgesteld dat in de instructie op ongeoorloofde wijze werd voorbijgegaan aan de wettelijke voorwaarde van de buitengewone omstandigheden die moeten zijn aangetoond. Bijgevolg kunnen deze criteria ook los van de formele toepassing van de vernietigde instructie niet worden aangewend in een zaak waarin in eerste instantie over de ontvankelijkheid van de aanvraag moet worden geoordeeld. Het betoog aangaande de algemene verklaringen van de bevoegde staatssecretaris doet daaraan geen afbreuk en ontlast de verzoekers er niet van aan te tonen dat de bestreden beslissing niet deugdzzaam zou zijn.

De verzoekers maken met hun betoog niet aannemelijk dat de motivering van de bestreden beslissing niet deugdelijk zou zijn, of dat de bestreden beslissing in strijd zou zijn met artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.3. In het tweede middel voeren verzoekers de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur.

Ter adstruering van het middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

“De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., “Le controle par le conseil d’Etat de la motivation des actes réglementaires”, noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat er minstens een onderzoek zou zijn gebeurd of navraag zou zijn gebeurd inzake de door verzoekers in hun verzoekschrift en naderhand in hun aanvullingen ontwikkelde argumentatie en stukken.

In vaste rechtspraak werd reeds geoordeeld dat de afwijzing als asielzoeker niets afdoet van een gebeurlijke onmogelijkheid terug te keren naar hun geboorteland en sterk daarmee samenhangend, van de sterke sociale bindingen die verzoekster heeft met België. Het feit dat verzoekers niet in aanmerking komen voor de criteria van de Conventie van Genève doet niets af van alle redenen die in het verzoek tot regularisatie en naderhand in de aanvullingen, en tevens in de stukken, werden aangehaald en die aanleiding kunnen geven tot een humanitaire beslissing.

De redenen die aangehaald werden in het verzoekschrift tot regularisatie en in de aanvullingen naderhand zijn geenszins reeds beoordeeld in het kader van de asielaanvraag, en zelfs indien deze reeds beoordeeld zouden zijn, dan nog dringt een nieuwe beoordeling zich op in het kader van de procedure regularisatie, aangezien het voorwerp en de finaliteit van beide procedures uiteraard verschillend zijn.

Het is niet omdat verzoekers niet als politiek vluchteling werden erkend, dat zij thans de situatie in hun herkomstland, hun situatie hier in België en hun humanitaire situatie niet meer zou mogen inroepen als argument om regularisatie te bekomen en nog minder dat verweerster omdat zij de asielaanvraag van verzoekers heeft verworpen, thans in het kader van de procedure regularisatie, geen onderzoek meer zou moeten verrichten naar de in deze procedure ingeroepen redenen.

Dat hierbij trouwens dient opgemerkt te worden dat de oudste dochter van verzoekers, Z. S. wél erkend is geworden als politiek vluchteling en gezien haar aanwezigheid op het Belgisch grondgebied en art. 8 EVRM mag aangenomen worden dat deze aanvraag van verzoekers kan ingediend worden in het land van verblijf, weze België op heden.”

2.4 In de mate dat de verzoekers zich op algemene wijze beroepen op een schending van “de beginselen van behoorlijk bestuur”, wijst de Raad er op dat het bestuursrecht diverse beginselen van behoorlijk bestuur kent. De verzoekers kunnen dan ook niet op ontvankelijke wijze een schending aanvoeren van “de beginselen van behoorlijk bestuur”. Gelet op hetgeen hoger met betrekking tot het begrip ‘middel’ is uiteengezet, is het tweede middel in deze mate dan ook onontvankelijk.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De Raad merkt vooreerst op dat nergens in de bestreden beslissing te lezen valt dat omwille van het feit dat de verzoekers niet als politiek vluchteling werden erkend, zij thans hun situatie in hun herkomstland, hun situatie hier in België en hun humanitaire situatie niet zouden mogen inroepen als argument om een regularisatie te verkrijgen. De verzoekers gaan op dit punt uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Hun regularisatieaanvraag werd onontvankelijk verklaard omdat ze geen buitengewone omstandigheden hebben aangetoond en niet omdat hen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd.

De verzoekers, van wie werd vastgesteld dat zij niet in aanmerking komen voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of van de subsidiaire beschermingsstatus, hebben in hun aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet concreet aangegeven dat de problemen die zij stellen te hebben in hun land van herkomst of de algemene situatie in dat land een belemmering vormen om een aanvraag om machtiging tot verblijf via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in te dienen. Evenmin hebben zij er melding van gemaakt dat hun oudste dochter erkend is als vluchteling. Bovendien beperken de verzoekers zich wat dit laatste punt betreft tot een loutere bewering en brengen zij ter zake geen enkel begin van bewijs naar voor.

Waar de verzoekers menen dat er een nieuwe beoordeling van de elementen van hun asielaanvraag diende te gebeuren in het kader van het voorhanden zijn van buitengewone omstandigheden in de zin

van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, kunnen zij niet gevolgd worden. Het komt aan de verzoekers immers toe aan te tonen dat het voor hen bijzonder moeilijk is om terug te keren omwille van vervolgingen en discriminatie naar hun land van herkomst. Het stond dan ook aan de verzoekers om in hun aanvraag minstens een begin van bewijs ter zake aan te brengen. Gelet op het feit dat de bewijslast inzake het aantonen van buitengewone omstandigheden op de aanvrager rust, was het dan ook niet aan de gemachtigde om deze of gene niet nader geduide omstandigheden te onderzoeken in het licht van de ontvankelijkheidsvereisten van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

De andere ingeroepen argumenten van de verzoekers zoals hun sterke sociale bindingen, werden door de gemachtigde beoordeeld in het licht van het begrip 'buitengewone omstandigheden'. De verzoekers gaan echter niet in op de ter zake geboden motivering.

Met hun betoog maken de verzoekers dan ook geen schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk.

Het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid volkomen ontbreekt (A. MAST, J. DUJARDIN, J. VANDE LANOTTE en M. VAN DAMME, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2006, 60 en de aldaar aangehaalde rechtspraak van de Raad van State) (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De verzoekers tonen niet aan dat de conclusie van de gemachtigde dat er geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond die de verzoekers verhinderen hun aanvraag via de gewone procedure in te dienen, kennelijk onredelijk zijn.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

2.5 In het derde middel voeren verzoekers de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur.

Ter adstruering van het middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

"Dat ten onrechte in de bestreden beslissing de ingeroepen redenen één voor één worden afgewezen en wordt gesteld dat verzoekers hun aanvraag in hun land van herkomst kunnen indienen.

Dat de lange duur van het verblijf van verzoekers op het Belgisch grondgebied (weze maar liefst meer dan 6 jaar) met medegaande sterke integratie en langdurige asielprocedure (3 jaar en 9 maand) én de aanwezigheid van de oudste dochter van verzoekers in België als erkend politiek vluchteling, in alle redelijkheid als buitengewone omstandigheid dient te worden aangenomen, temeer er minderjarige kinderen zijn die schoollopen.

Onder buitengewone omstandigheid wordt in het algemeen verstaan die omstandigheden die het voor de vreemdeling bijzonder moeilijk maken om terug te keren naar het land van oorsprong om de bedoelde vergunning aan te vragen.

(cfr. R.v. St., nr. 103.410, 8 februari 2002, Rev.dr.étr.2002, afl. 117, 133; R.v.St. (11e kamer), nr. 93.760, 6 maart 2001, A.P.M., 2001, 79; R.v.St. (11e kamer), nr. 92.410, 18 januari 2001, A.P.M., 2001, 33).

Dat art. 8 EVRM bepaalt dat het recht op eerbieding van het gezinsleven een basisrecht is. Art. 3 EVRM stelt "Niemand mag onderworpen worden aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen."

Dat de gezinsleden omwille van buitengewone omstandigheden met België een werkelijke band hebben:

- er is een verblijfsduur van meer dan 6 jaar

- de kinderen genieten onderwijs in België

- de verzoekers zijn totaal verankerd

- de verzoekers spreken de taal van hun streek, en als zij gemachtigd worden tot verblijf, zullen zij zelf in hun eigen levensonderhoud voorzien, wat nu niet mogelijk is, aangezien zij niet mogen werken.

-hun oudste dochter Z. S. bekwam het statuut van politiek vluchteling en woont in België.

-zij dienden gedurende 3 jaar en 9 maanden te wachten in het kader van de door hen Ingediende asielprocedures

Dat ingeval verzoekers naar hun land van herkomst het gezin van verzoekers en hun kinderen ten zeerste ontwricht.

“ Voor de toelating of de weigering van het buitengewoon rechtsmiddel waarop art. 9 bis van de vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2e lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's waaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleden zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwerpen.”

(Zie RVS, nr. 58.969, 1 april 1996, Rev.dr.étr. 1996, 742; T Vreemd., 1997, 29).

Dat het internationaal Verdrag inzake de rechten van het kind bepaalt in art. 3:

“ Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instantie, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.”

Dat de belangen van de kinderen van verzoekers geenszins gebaat zijn bij het terug naar Rusland moeten om daar een aanvraag art. 9 BIS VW in te dienen.

Wel integendeel, de kinderen bij een gedwongen terugkeer zich persoonlijk gekrenkt en geschaad zullen weten in hun persoonlijke ontwikkeling.

Dat verder dient opgemerkt te worden dat de kinderen ondertussen sedert 6 jaar naar school gaan in België en er nu niet kan verwacht worden dat deze kinderen nu België verlaten voor onbepaalde duur en in onzekere omstandigheden om een aanvraag art. 9 BIS VW in te dienen in het land van herkomst waar zij geen enkele binding meer mee hebben, en waardoor zij onherroepelijk hun volledige schoolloopbaan dreigen te verliezen, hetgeen een zware hypotheek op hun verder leven zal blijven vestigen, terwijl deze aanvraag gemakkelijk kan ingediend worden in het land van verblijf België, zonder dergelijke zware repercussies.

Dat de kinderen van verzoekers ernstige schade zouden ondervinden;

Dat immers dient vastgesteld dat deze kinderen geenszins nog de Russische taal goed machtig zijn, en zij zekerlijk al bij terugkeer een onoplosbare achterstand hebben opgelopen op schoolvlak, gezien daar de leerstof volledig anders is.

Dat verder het onderbreken van het verblijf teneinde in het land van herkomst een aanvraag te gaan indienen jegens de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging is bijgevolg niet alleen gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk maar bovendien zoals gezegd ook het onherroepelijk verlies van het merendeel van de argumenten die pleiten voor de continuering van het verblijf betekenen.

Dat er geen enkel standpunt wordt ingenomen dienaangaande met name dat na een verblijf van 6 jaar in België en evenlang schoollopen van de kinderen in het onderwijs in België, hun toekomst in de eerste plaats hier ligt.

Dat het trouwens ook onredelijk is dat de aanwezigheid in België en haar erkenning als politiek vluchteling van de oudste dochter Z. S. van verzoekers thans zomaar door de bestreden beslissing aan de kant wordt geschoven en verprutst wordt, en dit op basis van een al te strikte toepassing van het begrip humanitaire situatie.

Dat de motiveringsplicht geschonden is in die zin dat er geenszins op enige redelijk verantwoorde manier wordt geargumenteed inzake de niet toepassing van het begrip prangende humanitaire situatie in casu gezien de verschillende voorliggende elementen in het dossier.”

2.6 Met betrekking tot de opgeworpen schending van de beginselen van behoorlijk bestuur verwijst de Raad naar hetgeen hij hieromtrent hoger heeft gesteld. In deze mate is het derde middel dan ook onontvankelijk.

De Raad stelt verder vast dat de verzoekers in de uiteenzetting van hun middel eveneens verwijzen naar de artikelen 3 en 8 van het EVRM, en dat zij kort aangeven of citeren wat deze bepalingen inhouden. De verzoekers laten echter na uiteen te zetten op welke wijze deze bepalingen door de bestreden beslissing zouden geschonden zijn. Gelet op hetgeen hoger met betrekking tot het begrip 'middel' is uiteengezet en in de mate dat de verzoekers al de bedoeling hadden de schending van de voormelde artikelen 3 en 8 in te roepen, is het derde middel ook in dit verband onontvankelijk.

De verzoekers menen dat het ten onrechte is dat de ingeroepen redenen worden afgewezen en dat gesteld wordt dat de aanvraag in hun land van herkomst kan worden ingediend. Zij verwijzen opnieuw naar de lange duur van hun verblijf met de medegaande sterke integratie, het school lopen van hun kinderen en dat hun oudste dochter politiek vluchteling is in België en stellen dat deze elementen in alle redelijkheid als buitengewone omstandigheden dienen te worden aangenomen. Hierop is reeds ingegaan in het kader van het eerste middel, zodat kan verwezen worden naar hetgeen hieromtrent hoger werd gesteld. De verzoekers geven blijk van een andere beoordeling dan deze van het bevoegde bestuur, maar hiermee tonen zij nog geen onwettigheid in de bestreden beslissing aan.

De verzoekers herhalen voorts de verschillende buitengewone omstandigheden die zij hebben ingeroepen maar op al deze elementen wordt echter uitdrukkelijk ingegaan in de bestreden beslissing. De verzoekers laten na uiteen te zetten, laat staan aan te tonen, waarom de motivering van de bestreden beslissing niet zou volstaan. De Raad benadrukt nogmaals dat het loutere feit dat de verzoekers het niet eens zijn met de bestreden beslissing en dat zij de door hen aangehaalde elementen wel als buitengewone omstandigheden beschouwen, niet kan leiden tot de onwettigheid van de bestreden beslissing.

Met hun theoretisch betoog inzake de invulling van het begrip 'buitengewone omstandigheden' tonen de verzoekers niet aan dat de gemachtigde artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet correct heeft toegepast in hun concreet geval.

Waar de verzoekers verwijzen naar het Kinderrechtenverdrag, dient de Raad op te merken dat geen schending wordt aangetoond van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag door de eenvoudige stelling van de verzoekers dat de belangen van hun kinderen geenszins gebaat zijn met een terugkeer naar Rusland om aldaar een aanvraag in te dienen of dat deze kinderen zich persoonlijk gekrenkt en geschaad zullen weten in hun persoonlijke ontwikkeling bij een gedwongen terugkeer, nog daargelaten de vaststelling dat artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag geen rechtstreekse werking heeft en de bestreden beslissing geenszins een gedwongen terugkeer inhoudt.

Waar de verzoekers stellen dat het indienen van een aanvraag in het herkomstland *“gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk”* is en *“het onherroepelijk verlies van het merendeel van de argumenten die pleiten voor de continuering van het verblijf betekenen”* tot gevolg zou hebben, dient de Raad vast te stellen dat de verzoekers hiervan geen gewag maakten in de aan de bestreden beslissing ten grondslag liggende aanvraag. De verzoekers kunnen niet voor het eerst dergelijke omstandigheden aanvoeren in het verzoekschrift en verwachten dat de Raad deze in de plaats van de verweerder gaat beoordelen. De Raad is immers geen feitenrechter en het komt de verzoekers toe de onwettigheid van de bestreden beslissing aan te tonen in plaats van aan te sturen op een opportuiniteitsonderzoek.

Voor het overige wijst het betoog van de verzoekers op onbegrip voor de strekking van de bestreden beslissing en de overtuiging dat deze beslissing het gezin ontwricht, maar dit maakt niet dat de gedane beoordeling van de ingeroepen elementen strijdig is met de opgeworpen beginselen van behoorlijk bestuur of strijdig is met artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

De Raad herhaalt dat met de door de verzoekers in hun aanvraag opgeworpen elementen wel degelijk door de gemachtigde in rekening werden genomen en dat telkens wordt gemotiveerd waarom deze elementen geen buitengewone omstandigheden inhouden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

De verzoekers kunnen niet worden gevolgd waar zij stellen dat geen enkel standpunt wordt ingenomen omtrent het schoollopen van de kinderen in België. Hieromtrent wordt als volgt gemotiveerd:

“Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Wat betreft het feit dat hun twee oudste kinderen, Imam en Imran, slechts in Polen schoolgaand zijn geweest en dat hun jongste kind, Zarifa, enkel in België onderwijs heeft genoten; betrokkenen verklaren niet waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor hen zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.”

Anders dan de verzoekers beweren, kan in deze beoordeling niet worden gelezen dat de gemachtigde van mening zou zijn dat hun kinderen bij een terugkeer geen schade zouden ondervinden. Er wordt enkel geoordeeld dat de verzoekers inzake dit element niet aantonen dat het een buitengewone omstandigheid vormt die het indienen van de aanvraag in het land van herkomst verhindert. Waar de verzoekers stellen dat hun kinderen niet de Russische taal machtig zijn en dat zij bij terugkeer een onoplosbare taalachterstand zullen hebben opgelopen op schoolvlak gezien de leerstof volledig anders is, dient wederom te worden vastgesteld dat de verzoekers dit element niet hebben opgeworpen in hun aanvraag overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De verzoekers kunnen hieromtrent dan ook geen motivering of onderzoek vanwege de gemachtigde verwachten. Hetzelfde geldt met betrekking

tot het thans voor het eerst opgeworpen element van de aanwezigheid in België en haar erkenning als politiek vluchteling van de oudste dochter.

Door enkel te blijven volharden in de in de aanvraag opgeworpen elementen als zouden zij een buitengewone omstandigheid vormen in de zin van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, tonen de verzoekers niet aan dat de beoordeling van de gemachtigde incorrect of kennelijk onredelijk is. Evenmin kunnen de verzoekers er op aansturen dat de Raad zou overgaan tot een herbeoordeling op de boven besproken punten. In de mate dat de verzoekers met hun kritiek blijf geven van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid en de elementen uit hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet herhalen, nodigt het onderzoek van deze andere beoordeling en deze elementen de Raad immers uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid behoort.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de verzoekers niet aantonen in hoeverre de motieven van de bestreden beslissing zouden kunnen wijzen op een onzorgvuldige feitenvinding of een onaanvaardbare motivering. De verzoekers maken niet aannemelijk dat met enig relevant gegeven uit hun aanvraag ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden. Het betoog van de verzoekers laat dan ook niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juli tweeduizend zestien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN